



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 585/2016-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. septembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], zastúpeného JUDr. Monikou Ilčišínovou, advokátkou, Herľanská 547, Vranov nad Topľou, vo veci namietaného porušenia jeho „základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd“ uznesením Slovenskej advokátskej komory č. 66/11/2015 z 10. decembra 2015 a takto

### **r o z h o d o l :**

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. júna 2016 doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho „základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd“ (ďalej len „dohovor“) uznesením Slovenskej advokátskej komory (ďalej len „komora“) č. 66/11/2015 z 10. decembra 2015 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti vyplýva, že komora napadnutým uznesením sťažovateľovi pozastavila výkon advokácie podľa § 8 ods. 1 písm. c) zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene

a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o advokácii“) na základe oznámenia Špecializovaného trestného súdu v Pezinku zo 4. júna 2015 a doručenia rovnopisu odsudzujúceho rozsudku sp. zn. PK-2T/23/2012-6336 zo 17. februára 2015. Z priloženej kópie napadnutého uznesenia vyplýva, že toto nadobudlo právoplatnosť 14. februára 2016. Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že napadnuté uznesenie mu bolo doručené 5. mája 2016.

Sťažovateľ v sťažnosti poukázal na to, že *„Postup SAK pri odôvodnení uznesenia o pozastavení výkonu advokácie je v priamom rozpore s čl. 50 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 2 Dohovoru. Oba tieto ust. zaručujú sťažovateľovi prezumpciu nevinu. SAK nemala priamo aplikovať ust. § 8 ods. 1 písm. c) zákona o advokácii, ale túto závažnú otázku mala najprv riešiť prostredníctvom využitia možnosti obrátiť sa na osoby oprávnené podať návrh na Ústavný súd SR na jeho rozhodnutie o súlade § 8 ods. 1 písm. c) s Ústavou a Dohovorom.“*

Sťažovateľ v závere svojej sťažnosti žiadal vydať tento nález:

*„1) Slovenská advokátska komora svojím postupom v konaní vedenom pod číslom: 66/11/2015 zo dňa 10. decembra 2015 porušila základné právo sťažovateľa na súdnu a inú ochranu podľa čl. 50 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 2 Dohovoru.*

*2) Zrušuje Uznesenie Slovenskej advokátskej komory číslo: 66/11/2015 zo dňa 10. decembra 2015.*

*3) Sťažovateľovi priznáva náhradu trov konania v sume 303,16 Eur, ktoré je Slovenská advokátska komora povinná zaplatiť na účet právnej zástupkyne JUDr. Moniky Ilčíšinovej, Herľanská 547, 093 03 Vranov nad Topľou, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“*

## II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Pokiaľ ide o napadnuté uznesenie komory ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity.

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z uvedeného vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc preskúmať napadnuté uznesenie komory, keďže toto má právomoc preskúmať všeobecný súd, tak ako o tom bol sťažovateľ aj poučený v napadnutom uznesení.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, IV. ÚS 155/2010).

Pre úplnosť ústavný súd uvádza, že sťažnosť sťažovateľa bola podaná aj oneskorene, keďže napadnuté uznesenie komory nadobudlo právoplatnosť 14. februára 2016 a sťažovateľ podal sťažnosť až 30. júna 2016, teda zjavne po uplynutí lehoty podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Sťažovateľ síce v prvom bode petitu sťažnosti namieta porušenie svojich základných práv „*postupom*“ komory, ale zároveň tento „*postup*“ označuje číslom a konkrétnym dátumom, a tiež v druhom bode petitu sa domáha zrušenia napadnutého uznesenia komory. Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ v skutočnosti nenamieta porušenie svojich základných práv postupom komory, ale napadnutým uznesením komory, od právoplatnosti ktorého začala plynúť lehota na podanie sťažnosti.

Ústavný súd v súvislosti s uvedeným teda poukazuje tiež na nejasnosť a zmätočnosť petitu sťažnosti. Zároveň je v petite nesprávne označené porušované právo, keďže sťažovateľ označil svoje porušované právo ako „*právo na súdnu a inú ochranu*“ a uviedol čl. 50 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 2 dohovoru. Princíp prezumpcie neviny je síce v ústave systematicky zaradený do siedmeho oddielu druhej hlavy (právo na súdnu a inú právnu ochranu), avšak sťažovateľ mal v petite presne vyšpecifikovať porušované právo v súlade s uvádzaným ustanovením ústavy a dohovoru.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. septembra 2016